HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

מסורת הש"ס

ג) [כ"ס בד"ק], ד) כתב הש"ס שלגירסת הרמב"ם ס"ע מהלכות נחלות ל"ג שאני אודייני וכו' אלא ה"ג אלא אסיפא איתמר והכי איתמר לא שנו אלא ששבחו נכסים מחמת עצמן אבל שבחו נכסים מחמת נכסים השבח לאמצע, ג) [גיטין יד.], ד) [סס], ס) [ע"פרש"י סס], ו) לעיל קלא: [נקמן קז:] גיטין יד., ז) קדושין מח. גיטין יג. יד. [נקמן קמח. בכל מקומות אלו איתא א"ר הונא א"ר], ח) [כתובות לח:], ט) [נגמ' דגיטין לא נמצא אלא ברש"י יד. סס ד"ס בפיה בית מיוחד שאינו דר בו אלא עשאו לו לבית מחנות עכ"ל ור"כ הכי"ש אח"ש סימן נגן], י) [ל"ל תפארת],

הגהות הב"ח

(א) רשב"ם ד"ה עבד בהו עבקא וכו' וא"ל טורח. נ"ב עי' בב"מ דף סח ע"ב מבואר דליבא בחנות הוא טורח קל יותר מזה וא"כ פשיטא דהוה כמו מחמת נכסים וק"ל: (ב) ד"ה בשאה יורשת כגון שנשא לאחיו בת שמעון אחיו ומת יעקב אביהם ואח"כ מתו ראובן ושמעון וירשו בני ראובן ובת שמעון וכו' ואלמנה שלמה. נ"ב כלומר וסיפא דתני אם אמרה ראו כו' לא קאי אאשה יורשת אלא הכי פירושו ואלמנה כו' דלא"כ מאי הא דקאמרה ראו מה שהיית לי בעלי וכו' וכמו שהקשו התוס': (ג) ד"ה שוויכו וכו' מדה ומדה הס. נ"ב לא קאי אלא אמשיא אשה לבנו והכוחב כל נכסיו לאשתו דהכי נמי תנינן בגמרא באמת: (ד) תוס' ד"ה בשאה וכו' ומיהו קשה דקאמרי. נ"ב והרי"ף כתב וז"ל כגון דאחוק שנשא בת שמעון אחיו ומת שמעון והניח בנות ומת ראובן בלא בנים נמצאת אשת ראובן יורשת בעלה בנות אחיו ומת שמעון עכ"ל ולפי זה שייך פשיר לשנא דיתמי:

הגהות הגר"א

[א] רשב"ם ד"ה קנאו. מוקמינן. נ"ל ומוקמינן. ור"ל בסמוך (כמ"ש ייחד לו כו' כגון שהיה אוכלו כו' אפי' כו') ומ"ש ובמסכת גיטין קאי אלמעלה (דגם שם איתא דהוי הלכתא בלא טעמא. ובדפוס ישן הגירסא בדש"ס "דבלקמן ומסקינא מוקמינן" וא"ש ג"כ כנ"ל):

מוסף תוספות

א. [ד]מוחזק הוה דלא הוה ליה נכסי אחריני אלא הני דשבק אבוה ומינייהו הוה אגר אגירי ומשבח להו לנכסים, והיינו דלא בעא מיניה אם מנכסי דידיה עבד אי מנכסי דאבוה. רשב"ם ב"מ לט: ב. [ד]אין דרך אשה לטרוח אלא בפני יתמי בני בעלה. שיטמ"ק בשם מוס' הש"ש. ג. [ד]כל חיי בעלה היתה ירושתה ביד בעלה עם ירושתו בלא חלוקה כדין נכסי מלוג וכשמת בעלה היא טורחת ומשבחת את הנכסים ואומרת ראו מה שהניח לי בעלי כי היה משותף יחד בלא חלוקה. שם. ד. שהרי אין האשה חייבת וכו' אלא לעשות בצמר הקצבה השנויה במשנתנו וכו', וכיון שכן אם הריחה או השביחה בנכסים למה אנו דנין שבח וריוח זה כמעשה ידיה להיות ליתומים. רשב"ם בהוספות סוף סמס'. ועי"ש. ה. [ד]כאילו אמר לו בשעת מתן מעות משעבדנא לכל מאן דאתי מחמתך, ולא שירדו חכמים לדעתן של לורן ושמו שכך התנה לו בלבו, אלא לומר תקנה התקינו חכמים כאילו א"ל כך כדי שלא תנעול דלת בפני לורין. רשב"ם גיטין יג:

מוסף רש"י

המשיא אשה לבנו גדול בבית. בית מיוחד שאינו לו כבית מתנות (גיטין יד.). כהלכתא בלא טעמא. כלומר קבלה משה מסיני, שאין צריך לתת בה טעם (שם). הכותב כל נכסיו לאשתו. בנשין מתנה (לעיל קלא:). לא עשאה אלא אפוטרופא. להמנע ולהוציא ולא"ע שכתבו לה בנשין מתנה לא קנתה ואין מעם בדבר אלא כך תקנו והפקר ב"ד הפקר (גיטין יד.) דאומר הדעת הוא דאין אדם מניח את בניו ובתן את הכל לאשתו אפוטרופא כדי שיתלקו לה בניו כבוד משום דאוקי אכוהן נכסי בכשותה לפרנסם מהם כפי אומד דעתה ויהיו כפופים לה, ומני לה מהני מלא מילי דשוינהו רבנן בהלכתא בלא טעמא, דדבני נבוהה הם, לפי שאנו מניחין מה שכתוב בשטר בהדיא שנתן לה הכל ליום אחר אומד דעתנו, ובשביב מרע מייריר, וכיון בעי לקנן בבריא היאך (לעיל קלא:). במעמד שלשתן. אמר לו כן, (קדושין מח.) ולפי שהדבר נהוג בין הסומכים והחתנים תקנו את הדבר לקנות בחמיריה במעמד שלשתן, לפי שאין קנין מועיל בדבר שאין בעין (לקמן קמח.).

רבינו גרשום

אודייני. בור וכסויו השכר לאמצע. והאי אודייני דמחמת עצמן הוא. שצריך תמיד לנקות הבור ולכסותו שלא יפול בו זבל כדי שיקנו בני אדם מים נקיים יותר ברצון ואעפ"כ שהגדולים טורחין בו הן בעצמן ומנקין אותו ומשמרין אותו השכר לאמצע: שאני אודייני. משום הכי השכר לאמצע דלטורדי עבידא אפי' קטן מצי מנטר בהן ולכסותו שיהא נקי ומצו למימר להו קטנים לגדולים מלאכה כזאת אנו יכולין לעשותה אבל שאר נכסים אם שבחו מחמת עצמן השכר לעצמן: ואמר רבא רב ספרא גברא רבה הוא לא שבק גרסתיה וטרח לאחריני. ומסתמא אע"ג דלא אמר להו ראו מה שהניח לנו אבינו למשמע מינה דלצרכו קא טרח ולא אחריני וסתמא כמאן דפריש להו דמי וכל השכר שלו: מדקתני מתני' וכן האשה שהשביחה השביחה לאמצע. ש"מ דירושת היא עם הבנים אם עם הבנות כאחד ואמאי וכי אשה מאי עביתתה להיות יורשת נכסי בעלה. אמר ר' ירמיה באשה יורשת עסקינן כגון שנשא שמעון בת ראובן אחיו ולא היו לראובן כי אם בנות ושמעון שנשאה לא היה לו יורש ומת ראובן ואח"כ מת שמעון בלא יורש ונמצא שנפלה ירושת שמעון לבנות ראובן וגם אשתו יורשת עם אחיותיה בנכסי בעלה מפני שבעלה דודה הוא. ואם אמרה לאחיותיה ראו מה שהניח (לנו אבינו) [לי בעלי] הרינו משבחת לעצמה השביחה דדינה כדין אחיים. אצטריך סלקא דעתך אמינא לאו אורחא היא לאמצע השביחה לדינה כדין אחיים. אע"ג דקאמרה ראו מה שהניח לי כו' קמ"ל הואיל דאמרה ראו כו' דלא עשתה כמאן דפרישה דמי קמשמע לן דלא: ואם אמרה ראו מה שהניח לי בעלי כו'. פשיטא. ו) מה לי היא משאר יורשין דמפרש' הואיל דיורשת היא: מהו דתימא אחולי אחלה בגייהו. אע"ג דקאמרה ראו מה שהניח לי כו' קמ"ל הואיל דאמרה ראו כו' דלא שמחה טפי מאלמנה ובההיא שמחה גמר למיתן ליה: הא פשיטא לי ייחד לו בית בית בית קנה עלייה לא קנה. משום דבית לחוד ועלייה לחוד דעלייה לא משתעבד בית כלל. ואם תמצי לומר עלייה לא קנה דלא שייכא בבי בית. בית ואכסדרה מהו. מי אמרינן כיון דשייכא בהדי בית קונה דדרך אכסדרה נכנסין לבית וקנה או דלמא בבית אשתמש באכסדרה לא אשתמש ולא קנה. וכן נמי שני בתים זו לפנים מזו משום דחיצון משועבד לפנימי מהו מי אמרינן כיון דבפנימית ישתמש בחיצונה לא ישתמש בחיצונה לא קנה או דלמא כיון דיש דרך לפנימית על החיצונה כמאן דאשתמש בה ובתרוייהו קנה תיקו: וכלי בית. תשמישי בית: כלי בית קנה בית לא קנה. וקשיא לר' חנינא דאמר לעיל דבית קני: כגון שהיה אוצרי אוצרי פירותיו של אביו. צבורין באותו בית ולא מייחד לא לגמרי משום הכי לא קנה: ותלא ליה סנדלא. בבית שיהא עומד בחזקתו ומשום דלא ליקני לבתיתה: אשישא דמשחא. פך של שמן דלא ליקני נמי: עציצא. כלי שמשימין ציר לקרבי דגים: שוינהו רבנן בהלכתא. שיהו עיקר בהלכה למשה מסיני. ולא מטעמא שלא נתנו טעם בדבר למה: חדא האי דאמרן. המשיא אשה לבנו גדול בבית קנאו לא ידעי' מאי טעמא קנאו בלא שטר מתנה ובלא קנין. לא עשאה אלא אפטרופא. שיהו נוהגין לה בנין כבוד ולא ידעינן טעמא מאי לא תקנה כיון

ז) נראה דל"ל פשיטא הואיל ויורשת היא מה לי היא משאר יורשין דמהכי אם פירשו.

עין משפט
נר מצוה

לד א מיי' פ"ט מהלכות נחלות הלכה כ ועי' בהגהות ובמ"מ סמנ עשין פב טוש"ע מו"מ סי' רפז סעיף ג ע' מ"מ כ"מ ל"מ:
לה ב מיי' שם הלכה ה טוש"ע שם סעיף ב:
לו ג מיי' שם הלכה ג טוש"ע שם סעיף א:
לז ד ה ו ז ח מיי' פ"ו מהלכות זכייה ומתנה הלכה טו סמג עשין פב טוש"ע אה"ע סי' כט סעיף ג:
לח ט י מיי' שם הל' טז טוש"ע שם סעיף ג [ולא קנה]:
לט כ מיי' שם טוש"ע שם סעיף ד [וקנה אחד]:
מ ל מ מיי' שם הל' טו טוש"ע שם סעיף ב:
מא נ מיי' שם טוש"ע שם סעיף א:
מב ס מיי' פ"ו מהלכות מכירה הלכה ח וס"ג מהל' זכייה ומתנה הל' ג סמג עשין פב טוש"ע מ"מ סי' סו סעיף יט ומי' קכו סעיף א:

אודייני השכר לאמצע והא אודייני דמחמת עצמו ו)[הוא] א"שאני ב)אודייני דלנטירותא הוא דעבידא ואפילו קטנים נמי מצו מנטרי לה: אמרו ראו מה שהניח אבא הרי אנו עושין ואוכלין השביחו לעצמן: רב ספרא שבק אבוה זוזי שקלינהו עבד בהו עיסקא אתו אחי תבעוהו בדינא קמיה דרבא אמר להו ג)רב ספרא גברא רבה הוא לא שביק גירסיה וטרח לאחריני: האשה שהשביחה את הנכסים השביחה לאמצע: אשה בנכסי יתמי מאי עבידתה אמר רבי ירמיה ד)באשה יורשת פשיטא מהו דתימא כיון דלאו דרכה למטרח אף על גב דלא פריש כמו דפריש דמי קמשמע לן: ואם אמרה ראו מה שהניח לי בעלי הריני עושה ואוכלת השביחה לעצמה: פשיטא מהו דתימא כיון דשביחא לה מילתא דאמרי קא טרחא קמי יתמי אחולי אחלה קא משמע לן ה)אמר רבי חנינא ד המשיא אשה לבנו גדול בבית קנאו ה)ודוקא גדול ודוקא ו)בתולה ודוקא אשתו ז)ראשונה ודוקא ח)שהשיאו ראשון ט)פשיטא ייחד לו אביו בית ועלייה בית קנה עלייה לא קנה י)בית ואכסדרה מהו כ)שני בתים זה לפנים מזה מהו תיקו מיתיבי ייחד לו אביו בית וכלי בית ל)כלי בית קנה בית לא קנה אמר רבי ירמיה מ)כגון שהיה אוצרו של אביו מונח שם נהרדעי אמרי אפילו שובכא דיוני רב יהודה ורב פפי אמרי אפילו נ)עציצא דהרסנא מר זוטרא אנסביה לבריה ותלא ליה סנדלא רב אשי נסביה לבריה ותלא ליה אשישא דמשחא ס)אמר מר זוטרא הני תלת מילי שוינהו רבנן ע)כהלכתא בלא טעמא חדא הא אידך פ)דאמר רב יהודה אמר שמואל הכותב כל נכסיו לאשתו לא עשאה אלא אפוטרופא אידך צ)דאמר רב ק)מנה לי בידך תנהו לפלוני במעמד שלשתן קנה:

מתני'

ואם אמרה ראו מה שהניח לי בעלי. פירש בקונטרס וכיון דאמרה הכי לית לה מזוני ואין נראה לרשב"ם דדוקא אם מכרה כתובתה או ר) נקחה כתובתה בבית דין אין לה מזונות אבל זו שלא נקחה כלום מכתובתה אלא נכסי מלוג שלה או מה שירשה או מה שנתן לה בעלה כאחד מן הבנים לא הפסידה מזונות ש) דאפי' מכרה מקלת כתובתה אמרינן בפרק אלמנה בלית דחש ליה לדר' שמעון דאמר מקלת כסף ככל כסף ולא הפסידה מזונות כ"ש נכסי מלוג דלא שייכי כלל לכתובתה וגם מה שפירש שאם נתעצלו בית דין להשביעה מה שהשביחה לעצמה לא ידע רשב"ם מנליה לעולם הויא בחזקת יורשים עד שיבשיעה ב"ד דאין לה כח לגבות כתובתה אלא בבית דין והכא מיירי דוקא באשה יורשת: **בית ואכסדרה מהו.** דנהי דעלייה לא קנה אכסדרה שייכא טפי לגבי בית ואם תמצא לומר לא קנה משום דאין בו תשמיש בית שני בתים זה לפנים מזה מהו דכבית אחד דמי ולפירוש הקונטרס הוה ליה להקדים בעיא דשני בתים לבית ואכסדרה:

כהלכתא בלא טעמא. קלת טעם יש דכיון שפיגה את הבית סמכה דעתיה דבן וגם אין לו אמה לדור שכרא הוא שנתנו לו וכן הכותב כל נכסיו לאשתו או לבנו מסתמא לא ליתן לה נתכוין אלא לכבדה שלא היה מניח בניו בולה כלום ובמעמד שלשתן לא רצו חכמים להטריח להביא עדים ולעשות קנין דמסתמא כיון דאמר לו במעמד שלשתן הקנה לו לגמרי ונראה לר"י דבמעמד שלשתן אם חזר וממלו אינו ממולו ת) ומפורש בכמה מקומות: **הניח** בנים גדולים עד במעמד שלשתן קנה. עד כאן שיטת הר"ש ז"ל:

ברכת

דאי הוו אמרי גדולים ראו מה שהניח לנו אבינו היו אוכלי הקטנים או קרוביהם משכירים להם פועלים משל אביהם בשבילם ומדלא אודעינהו אמולי אמילו בגייהו ובעובדא דמרי בר איסק (ב"מ דף לט:) דל"ל אמה לפלוג לי נמי מפרדיסי ובוסתני דשמל ואמר ליה רב מסדא שפיר קאמר לך דתנן הניח גדולים וקטנים כו' הבאה לאמצע לא שתלם בעצמו אלא השביר פועלים ממעות הירושה א) ואותו האם נמי היה מוצא קרובים דהוי שתלי ליה וכן אחי דרב ספרא היו מוצאין שישתכרו במעותיהן דאין טורח למכור ולקנות אי לאו דהוי כאומר להן ראו ופריך מאודייני דמחמת עצמו הוא שלא היו מוצאין שיעשה להם אותה שמירה לפי שצריך לעמוד שם זמן מרובה ומשני דקטנים גופייהו מנטרי ואם היו מודיעין להם היו עושין ועוד יש פירוש רבינו ת"י: **אודייני.** פי' בקונטרס בור וכסויו ואין נראה לרבינו תם אלא מפרש שהוא כלי גבוה שעומדים עליו שומרי שדות וכרמים לראות מעליו למרחוק וגם הוא ראוי ליתן עליו כדאמרינן בפרק בתרא דמועד קטן (דף מ.) יתן על גבי מטה או על גבי ספסל או על גבי אודייני ויש ספרים שכתוב בהן אידווני כמו דוי להכא ולהכא (תמיד דף כו: ובשבת לה.):

באשה יורשת. פירש בקונטרס כגון ראובן שנשא בת שמעון אחיו ומת יעקב אביהם ואחר כך מתו ראובן ושמעון שאז יורשין בני ראובן ובת שמעון מאביהן וקלת קשה לישנא דראו מה שהניח לי בעלי דמשמע דירשה מבעלה ולא מיעקב ופירש ריב"ם אשה יורשת שנשא ראובן בת שמעון אחיו ומת והיו לו לראובן אחים קטנים או בני אחים קטנים דהוו יתמי והרי היא יורשת את בעלה עם הקטנים שהיא במקום אביה ומיהו קשה (ד) דקאמרי' בסמוך דטרחא קמי יתמי דמשמע בני בעלה ב) על כן נראה לר"י כפירוש הקונטרס דכיון שבעל אוכל פירות ירושתה כל ימי חייו כדין שייך שפיר ראו מה שהניח לי בעלי ג) אי נמי כלשון אחר שפירש בקונטרס שאמר הבעל תמוך האשה כאחד מן הבנים:

ב) [ל"ל בעלי], ג) כתב הש"ס שלגירסת הרמב"ם ס"ע מהלכות נחלות ל"ג שאני אודייני וכו' אלא אסיפא איתמר והכי איתמר לא שנו אלא ששבחו נכסים מחמת עצמן אבל שבחו נכסים מחמת נכסים השבח לאמצע, ג) [גיטין יד.], ד) [סס], ס) [ע"פרש"י סס], ו) לעיל קלא: [נקמן קז:] גיטין יד., ז) קדושין מח. גיטין יג. יד. [נקמן קמח. בכל מקומות אלו איתא א"ר הונא א"ר], ח) [כתובות לח:], ט) [נגמ' דגיטין לא נמצא אלא ברש"י יד. סס ד"ס בפיה בית מיוחד שאינו דר בו אלא עשאו לו לבית מחנות עכ"ל ור"כ הכי"ש אח"ש סימן נגן], י) [ל"ל תפארת],

---

מתני'

ואם אמרה ראו מה שהניח לי בעלי. פירש בקונטרס וכיון דאמרה הכי לית לה מזוני ואין נראה לרשב"ם דדוקא אם מכרה כתובתה או ר) נקחה כתובתה בבית דין אין לה מזונות אבל זו שלא נקחה כלום מכתובתה אלא נכסי מלוג שלה או מה שירשה או מה שנתן לה בעלה כאחד מן הבנים לא הפסידה מזונות ד (כתובות דף לח.) דאפי' מכרה מקלת כתובתה אמרינן בפרק אלמנה בלית דחש ליה לדר' שמעון דאמר מקלת כסף ככל כסף ולא הפסידה מזונות כ"ש נכסי מלוג דלא שייכי כלל לכתובתה וגם מה שפירש שאם נתעצלו בית דין להשביעה מה שהשביחה לעצמה לא ידע רשב"ם מנליה לעולם הויא בחזקת יורשים עד שיבשיעה ב"ד דאין לה כח לגבות כתובתה אלא בבית דין והכא מיירי דוקא באשה יורשת: **בית ואכסדרה מהו.** דנהי דעלייה לא קנה אכסדרה שייכא טפי לגבי בית ואם תמצא לומר לא קנה משום דאין בו תשמיש בית שני בתים זה לפנים מזה מהו דכבית אחד דמי ולפירוש הקונטרס הוה ליה להקדים בעיא דשני בתים לבית ואכסדרה:

כהלכתא בלא טעמא. קלת טעם יש דכיון שפיגה את הבית סמכה דעתיה דבן וגם אין לו אמה לדור שכרא הוא שנתנו לו וכן הכותב כל נכסיו לאשתו או לבנו מסתמא לא ליתן לה נתכוין אלא לכבדה שלא היה מניח בניו בולה כלום ובמעמד שלשתן לא רצו חכמים להטריח להביא עדים ולעשות קנין דמסתמא כיון דאמר לו במעמד שלשתן הקנה לו לגמרי ונראה לר"י דבמעמד שלשתן אם חזר וממלו אינו ממולו ת) ומפורש בכמה מקומות: **הניח** בנים גדולים עד במעמד שלשתן קנה. עד כאן שיטת הר"ש ז"ל:

ברכת

ד) [כ"ס בד"ק], ה) כתב הש"ס שלגירסת הרמב"ם ס"ע מהלכות נחלות ל"ג שאני אודייני וכו' אלא אסיפא איתמר והכי איתמר לא שנו אלא ששבחו נכסים מחמת עצמן אבל שבחו נכסים מחמת נכסים השבח לאמצע, ג) [גיטין יד.], ד) [סס], ס) [ע"פרש"י סס], ו) לעיל קלא: [נקמן קז:] גיטין יד., ז) קדושין מח. גיטין יג. יד. [נקמן קמח. בכל מקומות אלו איתא א"ר הונא א"ר], ח) [כתובות לח:], ט) [נגמ' דגיטין לא נמצא אלא ברש"י יד. סס ד"ס בפיה בית מיוחד שאינו דר בו אלא עשאו לו לבית מחנות עכ"ל ור"כ הכי"ש אח"ש סימן נגן], י) [ל"ל תפארת],

---

לאחיותיה ראו מה שהניח (לנו אבינו) [לי בעלי] הרינו משבחת לעצמה השביחה דדינה כדין אחיים. אצטריך סלקא דעתך אמינא לאו אורחא היא לאמצע השביחה לדינה כדין אחיים. אע"ג דקאמרה ראו מה לי מטרחת לאחריני ואע"ג דלא פירשה דהוא לעצמה אלא בסתמא עשתה כמאן דפרישה דמי קמשמע לן דלא: ואם אמרה ראו מה שהניח לי בעלי כו'. פשיטא. ו) מה לי היא משאר יורשין דמפרש' הואיל דיורשת היא: מהו דתימא אחולי אחלה בגייהו. אע"ג דקאמרה ראו מה שהניח לי כו' קמ"ל הואיל דאמרה ראו כו' דלא שמחה טפי מאלמנה ובההיא שמחה גמר למיתן ליה: הא פשיטא לי ייחד לו בית בית בית קנה עלייה לא קנה. משום דבית לחוד ועלייה לחוד דעלייה לא משתעבד בית כלל. ואם תמצי לומר עלייה לא קנה דלא שייכא בבי בית. בית ואכסדרה מהו. מי אמרינן כיון דשייכא בהדי בית קונה דדרך אכסדרה נכנסין לבית וקנה או דלמא בבית אשתמש באכסדרה לא אשתמש ולא קנה. וכן נמי שני בתים זו לפנים מזו משום דחיצון משועבד לפנימי מהו מי אמרינן כיון דבפנימית ישתמש בחיצונה לא ישתמש בחיצונה לא קנה או דלמא כיון דיש דרך לפנימית על החיצונה כמאן דאשתמש בה ובתרוייהו קנה תיקו: וכלי בית. תשמישי בית: כלי בית קנה בית לא קנה. וקשיא לר' חנינא דאמר לעיל דבית קני: כגון שהיה אוצרי אוצרי פירותיו של אביו. צבורין באותו בית ולא מייחד לא לגמרי משום הכי לא קנה: ותלא ליה סנדלא. בבית שיהא עומד בחזקתו ומשום דלא ליקני לבתיתה: אשישא דמשחא. פך של שמן דלא ליקני נמי: עציצא. כלי שמשימין ציר לקרבי דגים: שוינהו רבנן בהלכתא. שיהו עיקר בהלכה למשה מסיני. ולא מטעמא שלא נתנו טעם בדבר למה: חדא האי דאמרן. המשיא אשה לבנו גדול בבית קנאו לא ידעי' מאי טעמא קנאו בלא שטר מתנה ובלא קנין. לא עשאה אלא אפטרופא. שיהו נוהגין לה בנין כבוד ולא ידעינן טעמא מאי לא תקנה כיון

ז) נראה דל"ל פשיטא הואיל ויורשת היא מה לי היא משאר יורשין דמהכי אם פירשו.